

TAHTA

FİKİR EDEBİYAT
PLATFORMU

BİR

TAHTAMIZ
EKSİK

20 | TEMMUZ
AĞUSTOS 2025

ISSN: 2980-325X

“İnsan
kıyıya
vurmuş
bir
sandıktır
bazen;
içinde ne
varsa,
zamanla
denizden
taşar.”

Bilge Karasu

Gül Özen ile “Parçalanma” Üzerine

Tuğba Kişmir- Uğur Ünen- Murat Halıcı- Kudbeddin Çelik- Elif Kahrıman- Murat
Kaya- Muttalip Saydulla- Sümeyra Kamış- Ali Havan- İlkay Durmuş- Uğur Ataş

HAKKIMIZDA

BİZ KİMİZ?

Bir tahtası eksik olan birkaç kişi bir araya geldik. Öyle takılıyoruz. Siz de gelsenize!

NE YAPIYORUZ?

Dergi çıkarıyoruz. 2022 Ağustos ayında yayın hayatımıza başladık. Başlangıçta aylık olarak yayın yapıyorduk. Sonra "yav işimiz gücümüz var şunu iki ayda bir yapalım" dedik. 2023 yılında iki ayda bir yayın yapmaya başladık. Hala devam ediyoruz. Tahta atölye kategorimiz de var. Orada da daha yolun başındaki bir tahtası eksik olanlara yer veriyoruz.

NİÇİN YAPIYORUZ?

Böyle güzel oluyor.

İLETİŞİM

✉ iletisimtahta@gmail.com

📍 Neredeysek oradayız.

🌐 www.tahtafikiredebiyat.net

ISSN: 2980-325X

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

KÜNYE

Genel Yayın Yönetmeni

Uğur Ataş

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Kübra Ataş

Şiir Editörü

Muhammet Emin Sağır

Öykü- Kurmaca Editörü

Hatice Aktepe

Düşünce Yazıları Editörü

Halime Koç

Görsel Danışman

Kübra Ataş

YASAL KONULAR

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

SAYIDA NELER VAR

ŞİİR

Göçgeçit	4
Uğur Ünen	
Hanfendi	5
Murat Halıcı	
Hazan	7
Kudbeddin Çelik	
Âşık – I Gam – Dide	19
Murat Kaya	
Yolcu	21
Muttalip Saydulla	
Kastın Neydi Yar	26
Ali Havan	
Hayal-i Ham	27
İlkay Durmuş	
Perçemim Tutulduğunda	28
Uğur Ataş	

SÖYLEŞİ

Gül Özen ile “Parçalanma” Üzerine	15
Uğur Ataş	

ÖYKÜ-KURMACA

Özgür Bey	1
Tuğba Kışmir	
Pijama Partisi(Kapana Kısıldın)	8
Elif Kahriman	
Geleceğe Miras	22
Sümeysra Kamış	

ÖZGÜR BEY

Tuğba Kışmır

Şu yeni yapılan AVM'nin garip bir yerleşim planı vardı. Yerin altına üç kat otopark, yerin üstüne üç kat mağazalar. Dördüncü kat ful yeme içme mekânları, beşinci kat sinema ve fitness salonları, altıncı, yedinci ve sekizinci katlar ofis, dokuzuncu ve onuncu katlar mini daire. AVM değil sanki cam kaplamalı portatif dünya.

İnşaat şirketinin ofisi diğerlerine göre bayağı büyük. Eee, ne de olsa alışveriş merkezini yapan şirket bu. Sadece alışveriş merkezini mi? Şehirdeki iki büyük rezidans da bu şirketin marifeti. Gökdelen ifadesi halt etmiş yanında. Utanmasalar Ay'a merdiven dayayacaklar da depremden korkup üç beş kat daha eklememişler. Yahu, Mekke'deki ifrit saat kulesi gibi şehre girenler ilk bu ikiz tavşan kulaklarını görüyorlar. Öyle de biçimsizler ki... Dolma kaleme benzeteyim dedim, yok yakışmadı. Geyik boynuzu olmaz zaten, kurt kulağı çok yan kalır. İşte aynen tavşan kulağı. "Bu anlatıcı da ne saçmalıyor," demeyin. Eski mesleğim avcılık benim. Çok kuşa kıymışlığım vardır fakat bu gudubet yapıların kıydıklarıyla ölçülemez. Zavallı kuşlar cam cepheye yansıyan görüntüye kanıp gökyüzü devam ediyor zannediyorlar. Sonrası gümmm... Ruhuna el-Fatiha.

Özgür Bey mini dairesinden çıktı, bugün pek şık. Giymiş yine lacivert takımını, ayakkabılar çak çakıyor. Yeni galiba. Adamın kemerine varıncaya kadar marka akıyor her yanından. Sürmüş Versace Eros parfümünü ama bu sefer fısıfısı fazla kaçırmış anlaşılan. Burnum iyi koku alır benim. Dedim ya eski avcılardanım. Orman mı kaldı, ava gideyim. Her yer taş bina. İki gıdım dere aksın şurada, hoop hemen yanına iki katlı evler konduruyorlar. Üç beş ağaç buldular mı villaları dikeyyorlar. Sonra da satış sloganı hazır: "Doğayla iç içe DOĞA(L) EVLER. Dere şarılması ve kuş sesleriyle uyanmak isterseniz en doğru adres: DOĞA(L) EVLER. En doğalından." Valla bu şirket kabir satsa elinde boş yer kalmaz.

Özgür Bey ofise giriş yaptı. Personel ful gelmiş. Aferin, böyle olacaksın. Vakit nakittir. Aylıklığa tahammülü yok. Zaten iş disiplini sayesinde Ofis Müdürü oldu. Yoksa bu genç yaşta kim verir ona müdürlüğü? Gerçi Nalan Hanım'ın da bunda payı yok değil. Nereden çıktı şimdi Nalan Hanım? Eee, kızı Suzi'yi yamayacak ya oğlana. Önce istikbalini hazırlıyor. Her akşam mehmeleği gibi dikiliyor kocasının başına, "Şu çocuğu iyi bir konuma getir," diye. Özgür, çöpsüz üzüm. Kızı kaynana, kayınbaba derdi çekmeyecek. Oğlanı da aldılar mı iç güveysi, değmeyin keyfe. Koca konak dururken kızıyla AVM üstü mini dairede yaşayacak hâli yok ya. Yaşanmaz oralarda, ayaklar toprak görecek. Özgür Bey, Nalan Hanım'ın niyetinin farkında. Onun gözünde bütün Suziler bir. Kadın değil mi sonuçta?

Lacivert kruvaze ceketini çıkarıp dilsiz uşağa asıyor. Allah'ım, o ne boy o ne pos! Müdür değil, Herkül mübarek. Kızlar cam ofisin içine kilitlenmişler. Spotlardan oda ısıl ısıl. Ama Özgür Bey hepsinden parlak. Şöyle saçlarını da eliyle geriye attı mı? Kızlara bir sabah gülümsemesi. Tutun Nermin'i, şuracıkta bayılacak. Oh, nihayet oturdu koltuğuna. Önünüze dönün hanımlar, satışa yeni çıkacak daireler için reklam yüzleri bulmak lazım. Şöyle insana güven veren, tanınmış yüzler olsun ki halkın teveccühü artsın. Halk derken... Zengin, eee... şey... Ultra zenginleri kast ettim. Olsun, onlar da halktan sayılır. Kaymağı süttten ayrı tutmamak lazım.

Gene bir sürü iş var. Bugün daire satışları için beş müşteriyle görüşülecek. Bir de sigorta şirketinin yetkilisiyle. Hangi şirketti? Özgür Bey sekreterini arıyor:

- Buyurun efendim.
- Neriman Hanım.
- Nermin efendim, ismim Nermin.
- Çok yaklaştım demek ki. İsminizi ezberletiniz bana.

Nermin bir garip oluyor. İsimler nasıl ezberletilir ki? Hecelerine mi ayıracak? Harf harf kodlayacak mı? Yoksa alttan alta bir teklif mi bu? “Daha çok görüşelim, adını hafızama kazımak istiyorum,” mu diyor Özgür Bey? Nermin’i inceden inceye terler basıyor.

- Firmamıza teklif gönderen sigorta şirketinin adı neydi?
- Nermin efendim ama siz nasıl hitap etmek isterseniz öyle hitap edin.
- Ney? Anlamadım? Nermin diye şirket adı mı olur?

Nermin bir anda kendine geliyor. Yüzü al al. Az kalsın rezil olacaktı Müdür Bey’e.

- Şey, efendim. Sigorta şirketinin adı ANARAKS.

Özgür Bey içinden gülüyor. Bu şirketin adı, bir zamanlar kullandığı sakinleştiriciye ne kadar benziyor.

- Sabah kahvemi getiriniz.
- Filtre mi olsun?
- Evet.
- Hay hay efendim.

Özgür Bey her sabah kahve içer, öyle entel âdeti olduğu için değil. Geceleri pek uyuyamıyor. Hangi müşteriye nasıl ikna etmeli, zayıf noktalarını nasıl keşfetmeli, Suzi denen şu kıza ara sıra yazmalı, binicilik kulübüne üye olmalı, golf oynamayı öğrenmeli – ufak bir topa vurmak ne kadar zor olabilir ki – yaz için tatil planı yapmalı... Sizin anlayacağınız, tilkinin biri bin tane. Kuyruk kuyruğa dolanmış. Özgür Bey’in gözleri kapansa da beyni uyumaz olmuş.

- Beklediğimiz müşteri geldi efendim.
- Alın içeriye, Neriman Hanım.
- Nermin efendim.
- Her neyse.

Özgür Bey’in yüzünde kocaman gülümseme, satılan her daire müdür koltuğunun emniyet kemeri demek.

- Hoş geldiniz, sizleri burada görmek ne büyük mutluluk...

Ve saatlerce süren görüşmeler. Dairenin görsellerinin gösterildiği videonun seyredilmesi. Adam video çekmemiş, hayalini kısa filme almış. Oyuncular evin içinde o kadar mutlular ki evi alana mutluluk eşantıyon veriliyor sanırsın. Ödeme koşulları, sözleşmeler, imzalar, mühürler... vs. vs.

- Rüya gibi bir daire aldınız.

Doğru, başkalarına rüya olan, bunlara gerçek. Dedim ya, kaymak tabaka.

Öğle tatili. Kızlar dakikasında boşaltıyorlar ofisi. Mağaza mağaza gezerler şimdi. Kadın kısmı değil mi, zengini de bir fakiri de.

Özgür Bey sahile doğru gitmek istiyor. Bir haftadır AVM'den dışarı çıkmadı. Bir ara berbere gitmeye niyet etti, baktı ki altıncı katta STARS MEN adında erkeklere has bir güzellik salonu var. Saç, baş, yüz, hatta yetmedi manikür, pedikür... Gerisini söylemeye dilim varmıyor, bir güzel bakım yaptırdı kendine. Ayın ondördü gibi parladı. Yürüyüş yapmak istese fitness salonlarında her alet var, yüzmek istese son katta kapalı yüzme havuzu. Başı ağırsa Deva Eczanesi, dişi ağırsa Happy Teeth Clinic elinin altında. Canı ne yemek istese, dördüncü katta envai çeşit yeme yeri mevcut. Heyecan mı arıyor? 10 HD sinema salonunda bir korku filmine gitmesi yeterli. Ağaç mı görmek istiyor? AVM'nin terası yapay orman gibi. O kadar sahi ki, gariban kuşlar ağaçlara yuva yapmışlar. Hay Allah'ım, ne günlere kaldık.

Öğle tatili bitmek üzere, Özgür Bey koltuğunda uyuyakalmış. Nermin camın arkasından seyrediyor onu. Kızlar gelmeden doya doya bakmalı. Sakalı, bıyığı yok. Tüysüz bir oğlan. Bıyık bıraksa daha bir erkek olur. Ha, bir de saçlarını kestirse. Ne öyle at yelesi gibi. Erkek dediğinin ensesi gözükecek. Şu giyim tarzını da değiştirse. Baston yutmuş gibi takım elbiseleri. Anladık, fit görünmek istiyor ama işte biraz göbek de fena olmaz hani.

Nermin kızların sesiyle kendine geliyor. Özgür Bey camın arkasında kendini seyreden Nermin'i görüyor. Tek tıkla kapatıyor jaluzi perdeleri.

– Tüh be, uyuyakalmışım. Rezil oldum Nermin'e.

Nermin önündeki ekrana dönüyor. Kızlar indirimden aldıkları kıyafetleri gösteriyorlar.

– Sende bunun mavisi yok muydu?

– İndirim vardı şekerim. Hem moru da severim ben.

Yeni müşteriler içeri giriyor. Nermin, Özgür Bey'e haber veriyor.

– Beklediğimiz Vefa Beyler geldiler.

Vefa mı? Uzun zaman oldu boza içmeyeli. Şöyle sıcak sıcak yudumlarken damağa yapışan tarçının genze kaçan kokusu ne kadar güzeldir. Hafifçe öksürmek istersin, sonra bir yudum daha alırsın.

– Bekletmeyin, Neriman Hanım. İçeri alın müşteriye.

“Neriman değil efendim, Nermin,” diye düzeltecekti ki “Aman boş ver,” diyerek vazgeçiyor Nermin Hanım.

– Anlamadım.

– Gönderiyorum efendim.

Özgür Bey çabucak saçlarını düzeltip ayağa kalkıyor. Vefa Bey, hanımı Roza ile gelmiş.

– Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Sizleri burada görmek ne büyük mutluluk.

GÖÇGEÇİT

Uğur Ünen

Yansımalar bu donuk suratların
Keder onların kale duvarlarında gezinir
Ketum kuytularda ölüm
hiç ses çıkarmadan uyur
Gerçeğin taklidi bulanıklaşıp çöker
göçebe gölgelere

Notasız yokluğun yankısı derinlerden duyulur
Uğultuları yükselir göç eden tinlerin
geçici vücutlarından son kez

Kanatlar bu uçuşan varlıkların tayfları
Dönüşüm onların hüznün aynalarında ıdır
Vizyonlarını yitirir unutulmuş insanlık
Taklidin gerçeğı bin ıığılık atar öteden
Kararır tüm düzlemler
Geçit kapanır

HANFENDİ

Murat Halıcı

Üç gün oldu hanfendi
Hiçbir yola rastlamadım
Kendime de
Tenhaya çekmişler tüm istasyonları
Yolcular kendilerine yuvarlanmış
Ayı kan tutuyormuş bir yandan
Parmaklarım düğümlenmese
Çok şiire hikayeye saydıracağım
Şakaklarımda eski bir aşkın beyazı
Bayağıdır bozuk kalbimin ritmi
Tasarımı bozuk bir hayal dolanıyor içinde

Şehrin midesine bir bulut çökmüş
Bir şilep yanaşmış ana bulvarına
Düşük maliyetli umutmuş yükü
Acele edenler bol bol almış
Sona kalanlar daha da uzaklaşmış kendilerinden
Nasırlı yüreklerine sarılmış
Yabancılar ve akıllılar bozdu bu şehri
Vallahi aklım düğümlenmese hanfendi
Şuracıkta sıkacağım şu sokak lambasının boğazını
Görmeye çalışacağım gerçekten sizi
Bilmezsiniz
Ustaca cinayetler işlenir bu şehirde
Festival havasında
En çok da tren garında
Ölenler memnundur genelde
Kalanlar ne kadar kaldıklarını bilemezler
Daha çok kaybeder bir şey arayanlar
Mecnunlar koordinat belirler kendilerine
Ya da beceremezler
Akıllılarsa hiç
Dinlenirler bir anının gölgesinde
Birkaç bilmece sorar herkes kendine
Cevaplar bit pazarında
Ay ışığı yangına körükle gider
Rüzgarın narası doldurur geceleri
Vallahi anılar görünmese gözüme
Adam yerine koyup kendimi
Bir şeyler fısıldayacağım size

Ey! Gam yüklü gönül.
Ey! Hep acıyı yeşerten yaşam.
Ey hicran yarası.
Keskin firak,
Suskun yol, sağır zaman.
Lal.. diken.. sine...
Sükûnet... Murdar... Boşluk.
Haziran, hazan.
Ve hep Temmuz'a ramak kala,
Sevinçler hasat edilir.
Ne yana dönsem keder.
Ne yöne gitsem hüzün.
Ah! kalbim. Ah! Derin acılar kuyusu.
Hangi heybeden hangi sözcüğü emanet alayım şimdi.
Hangi dürüst anlamla kandırayım kendimi.
Hangi cümlede bir patika gider mutluluğun kalbine.
Hangi kitap anlatmış ayrılığı bir romanda.

Hangi şair,
Hangi yazar,

Gül serpmiş yanık bir yüreğe bu hazanda.
İçim bir yangın ey yolcu!
İçim bir enkaz.
İçim bir yanardağ.
Şimdi hangi umman, hangi okyanus
Bir mavi ıslaklığı serinletir yüreğimi.
Kalem... Ucu hep kedere bilenmiş.
Ve kalbim yetim düşlerin coğrafyası.

Ahmet abi!
Bir çay getir,
Katran karası bir demden.
Miras kalan hüzünden.
Belki erir içimde acı,
Bir mutluluk şekeriyle.

HAZAN

Kudbeddin Çelik

PİJAMA PARTİSİ (KAPANA KISILDIN)

Elif Kahrıman

Lavinya, camı neredeyse çatlamış pencereden sızan soğğun vücuduna temas etmesine karşılık haklı bir mırıldanmayla yatağından sıçrayıp ortası ayak izleriyle aşınmış tozlu halının üzerine indi. Ağırlığının etkisiyle havaya kalkan toz taneleri, istemsizce hapşırmasına neden olmuştu. Bir yandan toz bulutundan kurtulmak için kafasını silkelerken, diğer yandan yardım dilenen bir tavşan edasıyla bakışlarını odada gezdirdi. Minik gözleri, onu henüz bir ay önce sahiplenene Ezgi ve saçları Lavinya'nın tüyleri kadar dökülen Ecrin arasında gidip geldi; ancak ikisi de onunla ilgilenemeyecek kadar meşguldüler. Memnuniyetsizce suratını astı. Tozlanmış patilerini halının üzerinde sürte sürte sahibine doğru ilerledi ve yediği ayazdan dolayı intikam almak istercesine pençelerini süt beyazı bacaklara geçirdi.

Kedisinin anlamsız saldırısına karşı savunmasız yakalanan Ezgi, çevik bir hareketle eliyle deri yüzeyinde damar şeklini oluşturacak biçimde fışkıran kanları kapattı. Diğer elindeki allık fırçasını, acının etkisiyle bir süre avuçlarında boğarcasına sıktı -o an avucundaki nesnenin Lavinya'nın kafası olduğunu hayal ediyordu- ve ne olduğuna anlam verene kadar parmaklarını gevşetmedi. "Senin sorunun ne?" diye haykırdı, masumane bakışlar takınan tekir kedisine. "Sakın... Sakın! Bu şekilde kendini affettireceğini sanıyorsan yanılıyorsun." Çizikler içerisinde kalan bacağını havaya kaldırdı. "Şu halime bak!"

O sırada makyajı yarım kalan Ecrin, Ezgi kadar sakın kalamayıp ayağıyla kediyi odanın öteki tarafına doğru fırlattı. Zaten kedilerden çok haz ettiği söylenemezdi. Alerjisi olduğu halde arkadaşının hatırına ses çıkarmamıştı; ancak bu sefer bu küçük tüy yumağı çok ileri gitmişti ve iyi bir cezayı hak etmişti. Bacağını yara bandıyla kapatmakta olan arkadaşına "Bence tekrar dışarıya at." diye öneride bulundu. Ona nefretle tıslayan kedinin nefesini ensesinde hissederek gibi oldu ve bir an ürperdi. Çöp tenekesinden çıkan kediler gibi üzerine sıçrarsa çılgılığı basacaktı.

Ezgi meşgul kafasını yukarıya kaldırdı ve göz ucuyla odanın diğer ucunda hırıldayan Lavinya'ya baktı. Onunla sokakta ilk karşılaştığı gün geldi aklına; kaldırırma sığınmış sıska ve çelimsiz bir kediymi, bir deri bir kemik kalmıştı. Üzerindeki kir ve çöp kokusu herkesi ondan uzaklaştırsa da Ezgi'yi kendine çekmişti. Birkaç dakika boyunca birbirlerinden ayırmadıkları bakışlarıyla birbirleriyle tanışmışlardı. Ezgi de en az onun kadar yalnız ve çaresizdi; kime güvense, kime yaklaşırsa sonu yine yalnızlıkla bitiyordu. Ama diğerlerinin aksine Lavinya onu hiç terk etmedi, eve gelmesinin üzerinden bir ay geçmesine rağmen. “Bu hayatta sadece ondan vazgeçmem.” diye mırıldandı dişlerinin arasından.

“Duyamadım. Bir şey mi söyledin?” diye sordu Ecrin, yarım kalan makyajını tamamlamak için aynanın önüne geçmişti. Arkadaşının aynadaki yansımasına döndü ve samimiyetsiz bir gülümseme ile “Çok güzel olduk.” diye övündü. Henüz bir saniye önce arkadaşının kedisi tarafından suikasta uğradığını unutmuştu çoktan. Unuttuğu tek şey bu değildi tabii. Oturmaktan kırısan pembe saten pijamasını eliyle düzeltip usulca ayağa kalktı ve moda mankenleri gibi etrafında bir tur döndü. “Hazırım.” O dönerken uzun siyah saçları da havalanıp onunla birlikte dönmüştü.

Bu iki kız arkadaş bir hafta önce tanışmışlardı; bir kafede, yalnız başına kahve içerlerken. O sıralar Ezgi'den üç yaş daha küçük olan Ecrin, erkek arkadaşından yeni ayrıldığı için oldukça karamsardı ve kendini dışarıya çıkarmak için zorlasa da en fazla birkaç kilometre uzağındaki kafeye kadar gidebilmişti. Karşı masasında ona gülümseyerek bakan sarışın kıızı en az yarım saat sonra fark edebilmişti. Gözlerini altın sarısı saçlarda gezdirip kızın mavi gözlerinde sabitlemişti. Bir an, bu okyanusu andıran gözlerin içinde kaybolacağından korkmuştu.-ve hâlâ da korkuyordu.- Bu derin bakışlı kız, ceylan misali kendi masasından kalkıp yavaşça Ecrin'in masasına süzüldü ve izin istemeye gerek görmeden ahşap sandalyelerden birini çekip üzerine oturdu. Böylece iki yalnız insanın sıkı dostluğu mühürlenmemiş bir imza ile başlamış oldu.

Ezgi, ayağındaki yarayı temizledikten sonra aynanın hemen yanındaki dolaba doğru yürüdü. Büyük demirden bir dolaptı; sadece bir kapağı vardı. Düşse, altında bir insanı ezebilecek kadar ağır olan kapağın üzerinde ise küçük bir asma kilit sarkıyordu. Elini گردانına götürdü ve yeşil kadife pijamasının içinden küçük bir anahtar çıkardı. Anahtarın üstüne garip semboller işlenmişti. Asma kilidi açar açmaz hızla dolabın kapağını yarıladi ve Ecrin'in dolabın içindekileri görmesini istemiyormuşçasına hızlı hareketle alması gerekeni alıp tekrar dolabı kilitledi. Arkadaşının şaşkın ve şüpheli bakışlarını çok da umursamamıştı. İnsanları imrendiren rahat tavrıyla yatağına doğru ilerledi ve elindeki Ecrin'e uzattı.

“Bu da ne?” Rapunzel'e benzettiği -ya da o masaldaki cadı da olabilir- arkadaşının uzattığı çelik kavanozu ürkekçe titreyen eline aldı ve belli belirsiz bir gülümsemeyle inceledi. “Boya mı? Bunu gerçekten yapacak mıyız?” diye sordu sitemle. Katılacakları pijama partisine nedense süslü asker kılığında gitmek zorundaydılar. Giysileri tamamen pembe panter gibi olacaktı ve yüzleri asker imajı verecekti. İstemsizce kapağı açtı ve baş ve orta parmağını birlikte olacak şekilde iki parmağını siyah boyaya daldırıp, allayıp pulladığı pembe yanağına sürttü. “İğrenç kokuyor. Kimyasal atık gibi... Boya olduğuna emin misin?”

Ezgi sıkkın bir şekilde iç geçirdi. Bu kadar konuşkan birini hayatında daha fazla ne kadar tutabileceğinden emin değildi. “Sıra bende.” Dili de saçı kadar uzun olan çilli arkadaşının yaptığı işlemi kendi yanaklarında tekrarladi, ancak nedense suratında garip bir ifade oluştu, -ya da ifadesizlik- sanki bu anı çok önceden beri bekliyor gibiydi. Mavi gözleri Ecrin'in bal rengi gözleriyle buluştu ve şah mat dercesine delip geçti.

“Neden öyle bakıyorsun?” diye sordu Ecrin, birkaç adım gerileyerek. Ezgi'nin davranışlarına çoğu zaman anlam veremiyordu. Birini öldürmekle sevmek arasında gidip gelen bakışları vardı. Hatta bir keresinde beraber uyudukları bir akşam Ezgi'nin kafasında dikilip öylece onu süzdüğünü görmüştü rüyasında. “Rüyadan çok kâbustu.” dedi Ezgi'nin duyamayacağı kadar sessiz bir tonla.

“Geç kalıyoruz. Saat neredeyse...” Kolundaki dijital saate baktı. “On.” Pijamasıyla takım olan çantasını aldı ve neşeyle Ecrin'in koluna girdi. “Heyecanlı mısın?”

Ecrin kafasını olumlu anlamda sallamakla yetindi. Aslında heyecanlı mı, değil mi o da bilmiyordu. Gidecekleri yer ona çok yabancıydı. Daha birkaç gündür çok yakın olmalarına rağmen Ezgi, onu en yakın arkadaşlarının yanına götürüyordu. Bu geceyi orada geçireceklerdi ve -Ezgi'nin anlattıklarına göre- eğlenecekleri oyunlar - eğlenceden kastının ne olduğunu kesinlikle kestiremiyordu- oynayacaklardı. Tabii evlerine gideceği ve hatta evlerinde kalacağı o kişiler hakkında isimleri dışında hiçbir şey bilmiyordu. Hatırlamaya çalıştı. Canan ve... Feyza... Ha bir de ikisinin kardeş olduğunu anımsadı, hepsi bu.

Evden çıktıklarında ay çoktan geceyi aydınlatmıştı, yıldızlar da ona parıltılarıyla eşlik ediyordu. Ecrin bir süre gökyüzünü seyretti. Nedense içinde garip bir his vardı; gökyüzünün karanlığı kadar karanlığa bulanmıştı yüreği, nefes alışverişleri yavaşlamıştı. Bunu heyecandan kaynaklandığına yordu ve yoluna devam etti.

Yarım saatlik yürüyüşün ardından harabe bir binanın önünde durdular. Yukarıdan aşağıya kadar betonları kırılmış ve boyası -sarımtırak gibi duruyordu- solmuştu. Burada herhangi bir insanın yaşadığına inanmak zordu. İkinci ve üçüncü katın pencere kısımları naylon yardımıyla kapatılmıştı; rüzgârın sert darbeleri naylonları, bir içeriye bir dışarıya hamile bir kadına benzetircesine hareket ettiriyordu. Kapısı ise binadan apayrı bir dünyaya açılan bir geçitmiş gibi rengârenkti; üzerinde oynayan çocuk resimleri işlenmişti. Bunu hem sevimli hem de ürpertici buldu Ecrin. Korku filmlerindeki en gerilimli sahnede hissetti kendini. Ses efekti ise beyninde çalmaya çoktan başlamıştı. Binanın girişi çakıl taşlarıyla doluydu; ilerlemek için adım attıklarında ayakkabıları minik taşlarla doldu. Ezgi çok umursuyormuş gibi görünmüyordu, ancak Ecrin yürüdükçe ayağına batan bu canavarlardan oldukça rahatsız olmuştu. Zaten ayakları geri geri gidiyordu; içeriye girmek istediğinden bile emin değildi.

“Burada birilerinin yaşadığından...”

“Şşşş...” Arkadaşının sözünü keserek parmağıyla ilk katın penceresinden sızan ışığı gösterdi. Yüzüne sürmüş olduğu savaş boyasını bozulmuş mu diye kontrol etmek için cebinden çıkardığı yuvarlak aynadan bir süre kendine baktı ve Ecrin'i şaşırtacak bir şey yaptı; aynayı ikiye kırıp içinden ince bir anahtar çıkardı. Sonra da her şey yolunda der gibi bir bakış atıp anahtarı kapının kilidine soktu ve çevirdi.

Bu olayı ağzı açık izleyen Ecrin, merakına yenik düşüp “Anahtar neden sende?” diye sordu. Bilinmezlik içini kemirmeye şimdiden başlamıştı. Her zamanki gibi streslendiği zaman yaptığı şeyi yaptı; dudaklarını ısırды ve kopardığı deri parçalarını dışarıya tükürdü.

“Sakin ol!” diye arkadaşını teselli etti Ezgi. “Bana anahtarı daha önceden verdiler. Bu partiye giriş bileti gibi bir şey. Yani elinde bundan olmayan kimse içeriye giremez... Hem sen neden gerginsin? Tüm gün garip davrandın. İlk tanıştığımız zamanlardaki gibi uslu bir kız ol derdim ama buraya uslu olmaya gelmedik, çılgınlar gibi eğlenmeye geldik. Bu yüzden yüzündeki o sevimsiz ifadeyi hemen atıyorsun ve neşeli maskeni yerleştiriyorsun. Gün henüz yeni başlıyor...” Büyük bir kahkaha atıp kapıyı ardına kadar açtı; kapının gıcırtı sesi ürpertici şekilde onun kahkahalarına eşlik etmişti.

Oysaki Ecrin’in kalbi yerinden çıkarcasına atıyordu. Kendine fazla abarttığını söyleyip dursa da içinde bir his onu içeri girmekten alıkoyuyordu. Bu hisse güvenmeli miydi yoksa yok mu saymalıydı? İkinci şıkkı seçti ve mızımız bir çocuk olmayı bırakıp, mermer geçitten geçerek içeri girdi.

İçerisi dıştan görünüşünden oldukça farklıydı. Salonun tam ortasında sıcak bir yuva hissi veren eski moda bir kilim seriliydi. Üstünde ise sadece dört minder vardı, koltuk, sandalye ya da kanepelerden eser yoktu. Salonun bir köşesinde -pencerenin olduğu tek yer- geniş bir masa vardı ve üzeri farklı türde yiyeceklerle doluydu. Diğer köşesinde ise havanın çok da soğuk olmamasına rağmen tuğlalarla örülmüş küçük bir şömine yanıyordu. Binada belki de birçok oda vardı ancak ışığı açık olan tek yer burasıydı.

Çıkış kapısının yarım metre uzağında boyları birbirine yakın iki kız, zoraki bir gülümsemeyle onlara bakıyordu. Neden kapının önünde değil de orada durduklarına anlam veremedi Ecrin. Yaklaşmak istercesine Ezgi’ye baktılar; Ezgi’nin kafasını sallamasıyla hızla Ecrin’e doğru hücum ettiler ve neşeyle onu kucakladılar.

“Hoş geldin.” dedi ikisi de, senkronize olmuş şekilde. “Çok bekledik sizi. Neler hazırladığımıza bakın.” Yaşça küçük olan, eliyle yemek masasını gösterdi; sonra sanki yanlış bir şey yapmış gibi gözleri dehşetle açıldı ve tekrar Ecrin’e baktı. “Sana kendimi tanıtmayı unuttum. Ben Canan. Evin en küçüğüyüm. Bu da ablam Feyza...” Dirseğiyle yanındaki kızın koluna hafifçe vurdu.

“Ah evet! Feyza ben.” Tek söylediği bu oldu, ama gözleri sanki anlatacakları çok şey varmış gibi bakıyordu.

“Tanışma faslı bittiğine göre artık oturalım mı?” diye sordu Ezgi, biraz sabırsız, biraz da agresif bir tonla.

Kimse cevap vermedi. Garip bir sessizlik içinde hepsi gözleriyle bakış alışverişi yaptılar. Bu gariplikten tüyleri ürperen Ecrin derin bir nefes aldı ve kaptığı ilk mindere oturdu. Diğerleri de aynı eylemi tekrarladılar.

Bir süre kimseden çıt çıkmadı –konuşmaya ilk kim başlarsa tüm gözler ona dönecekti-. Ancak bu sessizliğin çok gereksiz olduğuna kanaat getiren Ezgi, sessizliği bozmak adına naif sesiyle bir şarkı nakaratı mırıldandı.

Küçük bir kedi kadar açsan

Küçük bir ceylan kadar ürkek ol.

Büyük bir kurt kadar açsan

Büyük bir aslan kadar haşin ol.

Ah küçüğüm!

Ecrin bu anlamsız şarkıya istemeden güldü, onu izleyen iki kardeş de gülmeye başladılar. Böylece gergin ortam bir anlığına da olsa kaybolmuştu.

“Tek mi yaşıyorsunuz?” diye sordu Ecrin. O sırada Feyza ve Canan’ın aynı tonlarda beyaz bir pijama giymiş olduklarını fark etti. Kendisinin aksine onların pijamaları daha ince ve daha naifti. Ancak yüzlerine kendisi gibi siyah boyalar sürmüşlerdi.

Cevap veren Canan oldu. Zaten Feyza’nın nedense konuşmaya hiç niyeti yok gibiydi. “Evet, ailelerimiz çok önceden bir trafik kazasında öldüler.”

“Ne kadar önce?” Bunu sorarken yanlış bir şey sorduğunu hissetti. Başınız sağ olsun demekle yetinmeliydi; ancak sanki içinden bu kızlara acımdan ziyade merak vardı. Böyle bir evde tek başına yaşamak cesaret isterdi; karşısındaki bu naif kızlar ise o kadar cesaretli görünmüyorlardı.

Sesi de kendisi kadar ince olan Canan ablasına doğru döndü ve benim sorduğum soruyu tekrarladı, aynı soru dolu bakışlarla. Lakin ablası da ona aynı şekilde bakıyordu. Sanki ikisi de bunun cevabını bilmiyordu. Bir saniyeliğine öksürük krizine tutulan Feyza, pijamasının cebinden yarısı kırılmış astım ilacını çıkardı ve boğazına sıktı.

“Astımın mı var?” diye sordu Ecrin. “Geçmiş olsun. Pencereleleri açmamızı ister misin?”

İki kardeş de aynı anda “Hayır.” diye bağırdı. Bu, Ezgi ve Ecrin’in irkilmesine sebep oldu. Bu sefer sözü Feyza aldı. “Astımım yok. Kapalı alanda çok uzun süre kalınca böyle oluyorum.” O sırada koluna tekrar vuran kardeşini görmezden gelmişti. Konuşmasına devam etti. “Nefes almak gittikçe zorlaşıyor, zorlaşıyor, zorlaşıyor...”

Ezgi gergince kahkaha patlattı. “Takılı kaldı yine. Sen ona bakma, her zamanki hali bu. Evet, ne oynuyoruz?” Kafasıyla etrafını yokladı. “Oyun yok mu?”

Canan ayağa fırladı. “Hemen getiriyorum.” Şöminenin hemen yanındaki karanlık odaya –ışığını açmadan- girdi ve birkaç saniye sonra elinde bir kutu oyunuyla geri döndü. “Bu oyuna bayılırım.” Heyecanla yerine oturdu. “Kapana kısıldın. Adı. Oyun üç ya da dört kişiyle oynanıyor. Hepimiz sırayla bir kart çekiyoruz ve kuzu kartı çıkanlar av, kurt kartı çıkanlar avcı oluyor. Kuzular saklanır ve kurtlar onları bulmaya çalışır. Eğer bir saat içinde kurtlar kuzuları yakalarsa kuzular kaybeder, yakalayamazsa kurtlar kaybeder.”

“Peki, oyunu kazanana ne ödül verilecek?” diye sordu Ecrin, oyun ilgisini çekmişti. Böyle şeylere meraklıydı. Küçüklüğünden itibaren oyunları yöneten kişiydi, lider de denebilir.

“Bu oyunda kazanan olmaz.” diye cevapladı Feyza. “Sadece kaybeden cezalandırılır.”

Tek kaşını havaya kaldırdı. “Ne cezası?”

“Buna kartlar karar verecek.” diye açıkladı Ezgi. “Kartta her ne yazıyorsa, o kaybeden takımın cezası olacak.”

“Tamam... Oldukça garip bir oyun. Hadi başlayalım!” Ecrin, en son on iki yaşındayken oynamıştı saklambaç oyununu. Tabii o zamanlar saklankaç kelimesini daha sık kullanırdı. Şimdi ise tekrar çocukluğuna dönmüş gibi hissetti. Oynaması çok da zor olmasa gerek diye düşündü.

Canan kartları karıştırdı ve ortaya uzattı. İlk kartı çeken Ezgi oldu; hiç tereddüt etmeden havaya hızla kaldırmıştı. Bir süre kartının önünde yazanlara baktı ve yüzünde katil palyaçoğu aratmayacak bir gülümseme belirdi. İkinci kartı Canan çekti. O da kartını bir süre sessizce inceledi ve gülümsedi. Canan’dan sonra Feyza kartını çekti. Kartını döndürdüğü gibi gözlerinden yaş damlaları beyaz pijamasının üzerine döküldü. Ecrin, onun bu tepkisine hayret etti; üzülmelerini sağlayacak kadar ne yazabilirdi ki? Sırasının kendisine geldiğini anladı. İçine bir sıkıntı düştü; sanki kartı açmaması gerekiyormuş gibi hissetti.

“Hadi, çok eğleneceğiz.” diye onu teşvik etmeye çalıştı Ezgi.

Arkadaşının bu ısrarını geri çevirmedi. Elini en üstteki karta doğru götürdü ve açtı.

“Ne yazıyor?” diye heyecanla sordu Canan, bir eli kalbinin üzerindeydi.

Ecrin zoraki bir gülümsemeyle ağzını yarılardı. Kartta yazanları olduğu gibi okudu. “Kuzu. Saklan. Sakın yakalanma yoksa sonsuza kadar burada yaşarsın.”

O an burada neler döndüğünü anlar gibi oldu, ancak her şey için çok geçti. Karşısındaki iki kurt, vahşi bakışlarla ona kenetlenmişti çoktan.

GÜL ÖZEN İLE “PARÇALANMA” ÜZERİNE

Uğur Ataş

Öncelikle nasılsınız? Yazın dünyanızda işler nasıl gidiyor?

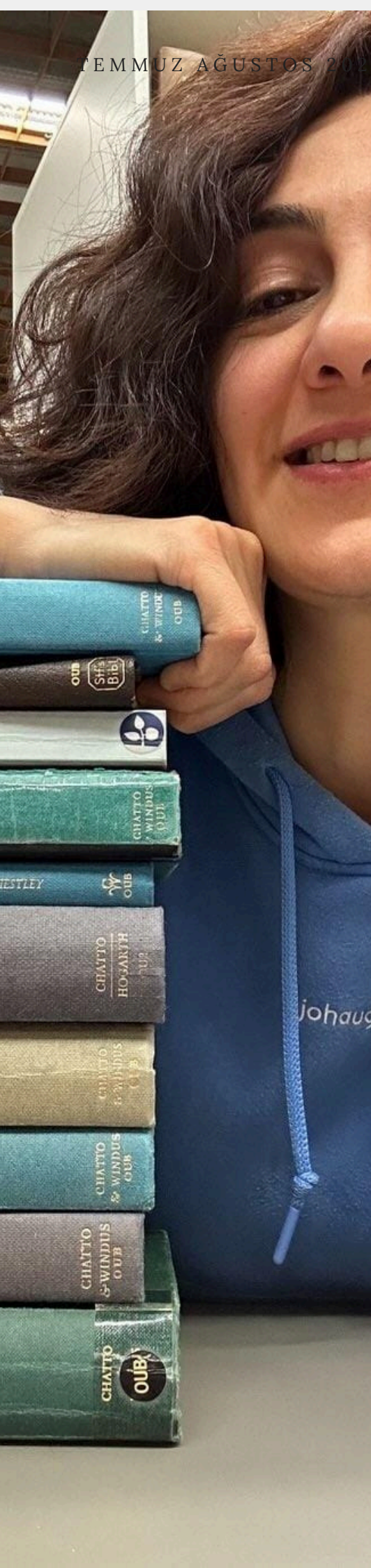
Teşekkürler iyiym diyetim iyi olalım. Bu ara edebiyat ve felsefe üzerine düşünce yazıları kaleme alıyorum. Yeni bir roman fikrinin içindeyim, ancak geçim derdinden onu kağıda akıtacak bir geniş vakit bulamamaktan muzdaribim. Dilerim sizler de iyisinizdir.

“Parçalanma” romanının yazarı Gül Özen’i yazarlık serüveni ekseninde biraz tanıyabilir miyiz? Gül Özen kimdir, nasıl yazar oldu?

“Parçalanma”yı nasıl ve ne koşullarda yazdı?

Bir süredir kendimi profesyonel göçmen olarak tanımlıyorum. 2008’den beri yurtdışında yaşıyorum. Viyana Üniversitesinde Siyaset Bilimi yüksek lisansımı tamamladıktan sonra, Finlandiya ve Almanya’da yaşadım. Son dört yıldır da Danimarka’dayım. Danca pedagoji eğitimi alıyorum ve bir taraftan edebiyat sevgimin peşinden gitmeye çalışıyorum.

Çocukluğumdan beri hep bir köşede okur yazardım. İlk basılı öyküm yayınlandığında üniversitedeydim. Akademik kariyerime ara verince bu çocukluk tutkum yeniden canlandı. Okumak yetmiyordu. İnsan bir şekilde kendini ifade biçimlerini ararken buluyor, buna kendini tanıma bilme yolculuğunda şahit oluyorsunuz. Benimki de yazmak oldu. Yazmak sağaltmaktır, der ustam. Yazdıkça iyileşmek mümkün.

“Parçalanma” romanında psikolojik anlamda derin karakterle karşılaşyoruz. Baş karakter Naime (Naomi), Şeri, Betty ve daha niceleri... Bu karakterlerin oluşumunda etkili olan ve çevrenizde de var olan Naimeler, Şeriler, Bettyler var mıydı? Bu karakterleri yazarken veya yazmadan önce bilimsel psikolojik alt okumalar yaptınız mı?

Anlamalı sorunuz için teşekkür ederim. Naime, gerçek hayatta tanıdığım bir kişi değildi. Ancak belki on beş kişinin birleşimi; kâh kurgudan kâh bilimsel belgesellerden kâh bire bir etkilendiğim karşılaşmalardan esinlenerek yaratılmıştır. Naime’yi doğurmak sancılıydı. Yakınlarımin çekemediği bunalımlı günlerden geçtim yazarken. O’na dönüşmek kaçınılmazdı, onu dinlemek, katliamına tanıklık etmek dayanılması güçtü. Yazarken bu yüzleşmeyi yaşamak benim için zor bir deneyimdi. Evet, psikoloji eğitimleri aldım. Almanya Flensburg’ta Sistemik Terapi Danışmanlığı eğitimine başladım, ancak pandemiden dolayı Danimarka’ya taşınınca bu eğitimim yarıda kaldı. Bunun ardından davranışçı, bilişsel psikoloji eğitimleri aldım. Tabii Almanya’da hekim olan psikiyatri deneyimi olan yakınlarımdan bilgiler edindim, hastane bahçelerine gittim, hastalarla temas kurdum. Birçok bilimsel ve kurgu kitap okudum, İngilizce, Almanca belgesellerden yararlandım. Bilhassa Kay Redfield Jamison’un kendi deneyimini içeren ‘Erken Çöken Karanlık (İntiharı Anlamak)’ ve ‘Durulmayan Bir Kafa’ eserlerinden etkilendim. Bir de ‘A Woman Under the Influence (Etki Altında Bir Kadın)’ filmi de oldukça etkileyici bir kaynaktı.

Naime dışındaki psikotik karakterler de muhakkak gazete küpürlerinde hepimizin karşılaşacağı türden tipolojiler içeriyor.

“Parçalanma”da karakterlerin her birinin kendilerine has “delirme” sebepleri oldukça dikkat çekici. Romanda delirme bazen bir hapsolma bazen bir özgürleşme olarak karşımıza çıkıyor. Bu romanın yazarı olarak sizce “delirme” nedir, nasıl bir şeydir?

Özgürleşme yorumunuzu çok beğendiğimi söylemeliyim, derin okumanız değerli. Belirttiğiniz gibi sınırsız bir özgürlük, Isaiah Berlin’in tanımladığı negatif özgürlüğü çağırıştırıyor. Bu anlamda yasadışı, logossuz bir özgürlük bizi aklın yitimine götürür. Burada sınırda kişilik, uç durumlar, amiyane tabirle delirme gerçekleşir. Bu dönüşüm hâli yani normal atfettiğimiz benlik, nasıl oluyor da toplumsal normların dışına kayarak aklın yitimine geçiyor?, sorusu benim esas merak ettiğim meseleydi. Bu soru yazmaya başlangıç için itici gücüm oldu. Benliğin parçalanması, kişiliğin bölünmesi, birden fazla iç sesin çatışması, halüsinasyon ve sanrıların hakikat ve yanılsamanın iç içe geçtiği nörolojik bir boyutu var elbet. Delirmenin kitabı tanımlarının ötesinde, Deleuze ve Guattari’nin ‘Kapitalizm ve Şizofreni’ kitabında ele aldıkları teoriyi hatırlayalım; kapitalist toplumun ürettiği her şey normal’i belirlerken, piyasa dışı kalanlar, bu köle düzenine uyum sağlamayan her şey ise şizofren sayılıyor. Bu bağlamda bireyin bilinçdışından soyutlandığı, toplumsal değerlerin dışına itilen, kendine yabancılaşan her hali bir şizofreni hissi yaratır. Bu bağlamda delirmek, yalnızca nevrotik bir durum bozukluğu değil; yaşadığınız toplumun değer yargılarının dışında yer almak, sınırı aşmak. Bakınız içinde bulunduğumuz hukuk dışılık normalleşirken, yolsuzluğu, liyakatsizliği, haksız tutuklamaları protesto edenlerin aklından şüphe ediliyor. Böyle bir toplumda sahte peygamberler çoğalıyor ve oğlunu İsmail sanıp kurban etmeye kalkışabiliyorlar.

“Parçalanma” yı dünya kadınlarına ithaf etmeniz hem romanın konusu bakımından hem de tarih boyunca kadınların yaşadıkların zorluklardan dolayı çok yerinde olmuş. Peki “Parçalanma” romanı sizin kaleminizden dünya kadınlarına ne söylemektedir?

Burada işaret edilen dünyanın her yerinde insanın ortak dertleridir. Kadınlar bu derdi en ağır sırtlanan ezilen azınlıkta olduklarından ve ana karakterin kadın olması hasebiyle bilhassa kadınlar olarak adlandırdım.

Şu an üzerinde çalıştığınız ya da gelecekte bizimle buluşturmayı planladığınız çalışmalarınız hakkında bize biraz bilgi vermek ister misiniz?

Yeni bir roman fikrinin içindeyim, ancak geçim derdinden onu kağıda akıtacak geniş bir vakit bulamamaktan muzdaribim. Bunun yanı sıra kızım ile olan diyaloglarımızdan ve mesleğim gereği çocuk edebiyatıyla ilgili de çalışmalarım mevcut. Bir de biriken öykülerimi derleyebilirim birkaç eser daha yola çıkabilir.

Yazar Gül Özen olarak, Tahta Fikir Edebiyat Platformu okurlarına bir mesajınız var mı?

Başlangıçta söylediğim yerden kapatayım. Kendinizi tanıma yolunda, derdinizi en iyi ifade etme biçimini bulacağınız bir hayat diliyorum herkese. Davetiniz için teşekkür ederim sevgili Uğur, Sevgiyle ve umutla kalın.

ÂŞIK – I GAM – DİDE

Murat Kaya

Uzayan gecelerimde kara gözlerin kalbime sokulan bir hançer,
Hayalinden uzak kaldığım her anım, bana kapkaranlık bir makber.
Başımdan hiç eksik olmaz, efkâr yüklü yüce dağların dumanı;
Gönlümde dalgalanır durur, narhı konulmaz, tuzlu acılar ummanı.
Kalbinden kalbime sıçrayan çingırlarla ince kıyılmış tütün gibi yanarım,
Sülün endamın hatıra geldikçe taze bir yara gibi her dem kanarım.
Bir hasret ki, çığ gibi yüreğimde büyüdükçe bütün ruhumu kaplıyor,
Yalnızlığın uşşak uğultusunu zehirli bir ok gibi yüreğime saplıyor.
İçimdeki boz bulanık duygular, sular seller gibi hep senin için çağlar,
Beni ben kılan hatıralar, kalbimi yaksa da bir perçin gibi sana bağlar.
Hep seni, tıngır mıngır seslendirip durur yüreğimin bam teli,
Bu aşk acısıyla gözlerimden şaldır şaldır boşalsa da kanlı bahar seli.
İçimde her daim yanan aşk odu, karanlığı delen yıldız gibi parıldar,
Kora dönüşmüş duygularım duygularınla hemdem olup harıldar.
Bir ömür boyu Nuh tufanına denk gözyaşları döken yalnız ben oldum,
Öyle yandım ki, Mecnunu çöllere düşüren Leyla gibi yanan sen oldum.
Resmigeçit törenini selamlayan devlet erkânı gibi hislerin selamlar beni,
Bense sana doğru yüzerim hırçın sulara rağmen kırmadan dümeni.
Sevgiliden ayrı düşmenin acısı yüreğime karalar bağlatsa da,
Ömrüm boyunca sinemde taşıyım aşk odunu, ruhumu dağlatsa da.
Aşk acısının sancıları cennet hurileriyle dans etmek gibi zevk verir bana,
Bir an bile bıkmadan ilahi aşk izini sürüp dururum yana yana.
Bir pırlanta gibi pırıl pırıl gözlerinden mihenge vurulmaz beralar aldım,
İçime öyle işlemiş ki aşk acısı Mansur'dan göğü yırtan naralar aldım.
Bayrak kadar kutsal hislerin hayatı bana sevgili kılan bir yaşama sevinci,
Benim için döktüğün gözyaşların kıratı ölçüye gelmez birer inci.
Sevgili karşısında teslim bayrağı çekmek, bana şan, şeref verir;
Böyle ruhum nefsim galebe çalar, içim uhrevi âleme dair hislerle göverir.
İçimdeki yangını körükler, bulunmaz Bursa kumaşını gıpta ettiren tenin;

İpek saçlarının kokusunu bana getiren rüzgâr, kalbime yükler ah u enin.
Elden ne gelir, ey kalbim, çile sularına demir atmışsın bir kere;
Yanıp kavrulacaksın bir aşk uğruna her bir yanını kaplasa da yara bere.
Kara koca gönlüm söz dinlemiyor kıvransa da her an acılar içinde,
Ebu Zer gibi işkence üstüne işkence görse de koşar ilahi aşk peşinde.
Öyle ki, yüce aşklar meclisinde, sancak açmaya gelmişim, bu dünyaya;
Her yanıma dalasa da asri çağın habis urları, sığınmışım rahmani rüyaya.
Demli çay kıvamındaki bakışlarından kalbime depoladım umut ışığı,
Bilirim, bildiririm ki, yüzüstü bırakmaz, yüce kudret hiçbir aşığı.
Bundan dolayı ömrümün her anında aşkın acı sularını içtim,
Yüreğime dokunaklı şarkıların nağmelerinden yansıyan hisleri biçtim.

Ben ki, kof yürekler önünde acı duymadan ilahi aşka yelken açtım;
Aşk acısının zehir zemberek damlalarına yüreğimi erken açtım.
Kemale erme niyetimi içimde bir cenin gibi büyütmeğe şiarım oldu,
Yüreğimi, peygamber yüreğiyle mihenge vurmaya miyarım oldu.
Her türlü acıya göğüs gererek aşkın hakkını verdim, kalsam da hep naçar;
Bundan dolayı ruhum miraca çıkan resul gibi bulutların üstünde uçar.
Çifte su verilmiş öfkem, modern zamanların şıpsevdi eylemine dış biler;
Ve ruhum kadim aşkların çilesine müşteri çıkmayı canı gönülden diler.
Kara gözler ki, beni ilahi aşka taşıyan bir sıçrama tahtam oldu,
Beni bana bırakmayıp gönül sarayımı abat eden bir ulvi kâhyam oldu.
Böylece ilahi aşk elimden tutup acılar içinde pişmeme yardım etti.
Bana peygamber hatıralarından yayılan nur a nur asaletin içtenliği yetti.

YOLCU

Muttalip Saydulla

Çırılçıplak soyunmuş güneş ışığında
Sabahleyin kapıları açılan yollara su serpiyorum
Bir kişinin varlığı ya da yokluğundan şüphe ederek
Taşları ya da ona benzer nesneleri üst üste toplamak mümkün
Ancak insanlar için bu imkânsız
Nedir o ışık saçmayan güneş demek?
Kim demiş bizi تنها yaşayamaz?
Aşk mahiyetinde tenhaliğa sürülmektir
Tıpkı ışığı kucaklamak gibi
Sonra yavaş yavaş suya dönüşmek gibi

Her daim sonsuz gök yüzüne baktığımda
Nedendir
Daima bana doğru gelmekte olan bir yolcuyu görüyorum
Ah! Tenhalık arayıp kaybolan yollar!
Gel! Ben elinden tutayım
İkimiz bu yolculuğun sonsuz yolcusuyuz.

GELECEĞE MİRAS

Sümeyra Kamış

Elindeki fideyi dedesinin kendisine kol kanat gerdiği gibi ağacının da kendi ağacına kol kanat gereceğini ümit ederek zamanında rahmetli dedesinin diktiği elma ağacının yanına dikmek istedi. Toprağı kazarken küçücük fidesinin boy verip meyveye durduğu, insanların da o meyvelerden yedikleri canlandı bir an gözünde. Bu düşünce onu heyecanlandırdı. Yüzündeki huzurlu tebessümle fideyi toprağa yerleştirdi, köklerini örtüp can suyunu verdi. Biraz zaman burada büyüyecek sonra da onu aşılacaklardı. Bu fideden başka birkaç meyve fidesi daha dikmişti bahçenin farklı yerlerine. Fideleri dikerken aklında hep aynı düşünce vardı: “Benden bu dünyaya bir armağan kalacak ve insanlar bu ağaçların meyvelerinden yedikçe bana dua edecekler. Böylece ben ölüp gittikten sonra bile insanlar beni hayırla anacaklar. Tıpkı dedemi ve ninemi emek verip dünyada bıraktıkları güzelliklerden faydalandıkça hayırla yad ettikleri gibi.” Altı yıl aradan sonra köyüne ilk kez bu yaz gelmişti. Buraya geldiğinde onu ilk karşılayan manzara buraya her gelişinde onu gözlerinde parıltıyla karşılayıp sevgileriyle sarıp sarmalayan ninesinin ve dedesinin yokluğuydu. Onlar yoktu ama hayat onlar olmadan da onlar varken ki gibi devam ediyordu.

Kişisel eşyaları, dedesinin her gün okuduğu, ninesinin pür dikkat dinlediği Kur'an-ı Kerim, ninesinin elinden düşürmediği tesbihi, üzerinde dedesinin el yazısı olan küçük kağıt parçaları, ninesinin şişleri, iplikleri... Bağları, bostanları, kendi elleriyle diktikleri envai çeşit meyve ağaçları... Bıraktıkları her şey yerli yerindeydi. Çok sevdiği insanların ölümüyle ikinci yüzleşmesiydi bu. İlki çocukluğunun son yıllarında dayısının genç yaştaki ölümüydü. Bu ölümle birlikte aklında bir düşünce belirmişti: İnsan bu aleme geliyordu, zamanını tamamladığında da gidiyordu. Gittiğinde ise adı sanı unutuluyor, kimse onu hatırlamıyor bir süre sonra hiç yaşamamış gibi oluyordu. Ama o ölse de yaşamak istiyordu. Unutulmak istemiyordu. Güzelliklerle, hayırlarla hatırlanmak istiyordu. Bunun için de çeşitli yollar bulmuştu kendince. O yıllarda insanlara faydalı olmanın ve isminin ölümünden sonra da yaşamasının yolu olarak bilim adamı olmayı görmüştü. Buna meyletmiş hayallerini bu düşünce süslemişti. Sonradan fark etmişti ki insan bazı fazlalıklarla ve bazı kısıtlarla dünyaya geliyordu ve herkesin kumaşı farklı şeylere göreymiş. Kendi kumaşından da bilim adamı elbisesi çıkacak gibi değildi. Bunu kabullendikten sonra başka arayışlara girdi. Liseye gittiğinde aklını kurcalayan sorulara kitaplarla cevaplar bulmuş, yolunu kitapların yaydığı ışıklarla aydınlatmıştı ve o zaman karar vermişti yazar olup kendi gibi bazen yolunu bulmakta zorlanan gençlere kitaplarıyla rehberlik etmeye. Kumaşı buna uygundu, yazmayı da okumayı da seviyordu. Allah ona bu yetenekleri veriyse mutlaka ondan bunlarla ilgili bir muradı vardı. İnsanlara bu yolla faydalı olabilir, bu yolla Allah'ın rızasına ulaşabilir ve öldükten sonra da bu yolda yaptıklarıyla hatırlanabilirdi. Ne var ki bu kararı verişinin üzerinden uzun yıllar geçmiş ama o bir arpa boyu yol alamamıştı. Bu yolda düşe kalka yürümeye çalışmıştı. Ancak kalktığından çok düşüyordu ve düştüğü yerlerde uzun süre kalıyordu. Geçmişte boğuştuğu başarısızlık, yol alamama üzüntüsüne aradan geçen yılların sebep olduğu geç kalmışlık hissi de eklenmişti şimdi. "Yıllar geçiyor, ben ölüme her gün biraz daha yaklaşıyorum ama arkamdan, insanlara faydası dokunmuş onunla anılacağım hiçbir şey bırakamadım. Bu gidişle bırakamayacağım da." düşüncesi, menzile ulaşamadığı her gün biraz daha dayanılmaz oluyordu. Bu hissi son yıllarda kendi hayallerini yaşayan insanları gördükçe, bu hayatın yalnızca başarmaktan ibaret olduğunu fısıldayan seslere kulak kabarttıkça yaşar olmuştu. Yolunu şaşırmış, kafası iyice allak bullak olmuş, yollar çatallanmıştı. Sık sık kendiyi savaşıyordu.

Geçmişte temiz duygularla çıktığı bu yolculuk onun için bir hırs meselesi haline gelmişti. Zaman zaman bu işte bir terslik olduğunu düşünüp “Hayatı yaşarken kaçırdıktan, tadına varamadıktan onu kendine zehir ettikten sonra ölümünden sonra hatırlanmanın kime ne yararı var? Bu telaşlı koşturmacayla, her gün kendine çarpıp düştüğün, yara bere içinde kaldığın bu hırslı acelecilikle, başaramadığın her gün içine düştüğün bunalımla insanlara nasıl faydan dokunabilir ki? Önce niyetini temizle hırslarından arın.” diyerek nefis muhasebesi yapsa da çevresini saran ve büyük işler başarmayı yücelten sesler, yolun başındaki iyi niyetini ve şimdi içine düştüğü durumu göstermeye çalışan iç sesini bastırıyordu. Yola ilk çıktığı temiz niyetiyle, şimdiki hırsla bulaşmış duyguları arasında yaşadığı bu savaşlardan yorgun düşmüş bu halden kurtulmanın, kafasını berraklaştırmanın yollarını ararken, köyüne gitmesi gerekmişti. Nefsiyle gönlü arasında kalan ve boğulan benliğini bu kaostan kurtarmak için bir fırsat olarak görmüştü bu yolculuğu. Gerçek anlamda kendiyi başbaşa kalmak için bir fırsat olabilirdi. Ki istediği başbaşalık şehirde yaşadığı gibi bir başbaşalık değildi. Odasına çekilip, yalnız kalsa da kendi elindeki ekran buna müsaade etmiyordu. Telefonda kulağına fısıldanan sesleri kendi sesi sanıyor, yapması gerektiği söylenen şeyleri görevi biliyor, telkin edilen hayalleri sahipleniyor gitmesi için gösterilen güzergahları yürüyordu. Gelmeden önce kendine bir söz vermişti: “Onu kendiyi savaşa iten bütün sesleri kısacak, köyde kendi sesine kulak verecek, biraz olsun kendi içine çekilecek, bütün hırslarından uzaklaşacaktı. Orada yalnızca anı yaşayacak geleceğin tüm endişesini burada bırakacaktı.

**“Yıllar
geçiyor, ben
ölüme her
gün biraz
daha
yaklaşıyorum
ama
arkamdan,
insanlara
faydası
dokunmuş
onunla
anılacağım
hiçbir şey
bırakamadım.
Bu gidişle
bırakamayaca
ğım da.”**

Köyüne gittiğinde, oranın aslında tanıdığı, bildiği ama unuttuğu yavaşlığına, dinginliğine bıraktı kendini. Kendine verdiği sözünü tutmuştu. İlk zamanlar içindeki kalabalık sesler peşini bırakmadı. O sesler “acelesinin olduğunu, koşması gerektiğini ama burada ıvır zıvır işlerle kendini oyaladığını” söylüyordu. O seslerden kendi sesini duymakta epey zorlandı. Ama içindeki o sesi duymaya kararlıydı. Doğayı insanları gözlemliyor, kendini dinliyordu. Oradan hakikate ve gerçek kendine bir yol bulmaya çalışıyordu. Köyündeki insanlardan ve oradaki yaşamdan aldığı ilhamlar ve ninesinin ve dedesinin yüzleştirdiği ölümü ona şunu göstermişti: İnsan hayrı ve iyiliği murad ettiğinde elbette ki yolu oraya doğru dönüyordu. Ama hayır ve iyilik yalnızca saplanıp kaldığı, tek bir tarafta değildi. Öldükten sonra rahmetle, minnetle, hayırlarla, dualarla anılmanın, öldükten sonra da defterini sevaplarla doldurmanın yalnız bir kapısı yoktu, sonsuzdu. Çoğu da gözümüzde büyüttüğümüz büyük kahramanlıklarda değil, küçük, bazen kimsenin göremeyeceği kadar küçük niyetlerdeydi. Hayaller güzeldi, hayata bir şeyler katmak, dünyanın, insanların faydasına olacak şeyler üretme çabası, saygı duyulması bir çabaydı, takdiri hak ediyordu. Ama kendinin yaptığı gibi değil. Son zamanlarda bir şeyler, birileri ona zirvelere gözlerini dikmesini ve hızla oraya doğru ona ulaşınca kadar koşmasını tembihlemişti. Oraya buraya bakmadan oyalanmadan gözünü o zirveden ayırmadan, nefes nefese. Oysa öyle yaptığında etrafı süsleyen, türlü güzellikteki, mis kokulu çiçekleri, çimenleri görmüyor ve bazen belki de çoğu zaman onları ezerek yürüyordu yolunu. Köyündeki diğer insanlar gibi ninesi ve dedesi hiçbir zaman iddialı insanlar olmadılar, tarihe adlarını yazdırma gibi bir dertleri olmadı ama hiçbir iyiliği de küçümsemediler, O an hangi iyiliğin yeri geldiyse onu yaptılar. Ölümü unutmadan yaşadılar ve öldükten sonra onları terketmeyecek, onlarla ahiret yurduna gidecek pek çok iyilikler biriktirdiler. Şimdi ölümlerinin ardından nice emeklerle, zorluklarla yaptıkları evlerine gelen misafirler onları güzelliklerle anıyor, ruhlarına dualar gönderiyorlar, kendi elleriyle diktikleri ağaçlarının meyvelerini yiyenler, emek emek işledikleri arazilerini kullananlar onlara rahmet okuyordu. Bir gün adları sanları unutulsa da emek verdikleri, insanların faydalandığı her şey onlara ecir olmaya devam edecekti.

KASTIN NEYDİ YAR

Ali Havan

Sensiz hayat ipim kat kat kördüğüm
Terk edip giderken neydi kastın yar
Kim söyledi sana düşüp öldüğüm
Neden her diyene kulak astın yar

Elimde gül kaldı yollarda gözüm
Kalmadı kimseye diyecek sözüm
Sorulara düştüm sendeydi çözüm
Bu tuzu yarama niye bastın yar

Takvim yaprağını çevirdi bende
Her mektup bir sene devirdi bende
Ölmekle özlemek hep birdi bende
Kör oldum ellere bana hastın yar

Zor bir güreşteyim ayrılık ile
Aynalar şaşırdı düştüğüm hale
Caddeler karanlık sessiz mahalle
İçimde bitmeyen gizli yastın yar

Rüyalar ürperti hayaller zikzak
Yarınsız yollara kurulur tuzak
Gönül haritamdan bir hayli uzak
Bir gün Cezayir'din bir gün Fas'tın yar

HAYAL-İ HAM

İlkay Durmuş

Sahi arayan bulur muydu zayi olanı?
Umutlar o kadar canlı,
Yürekler o kadar berrak mıydı?
Kör kuyulara atılan taşlar
Çürümüş ağaçlara bağlanan çaputlar
Beyhude bir arayışın izleri bunlar
Feryat figan eyleyen yığınla isimsiz canlar
Mesken eylemişken beynime meçhul çığlıklar
Belki kurtulurum umuduyla tutunduğum iplerim
Koparken birer birer
Esemem olup da zahir-i rüzgar
Eyleyemem memleket olup da yetimlere iskan
Tek mefkurem bilirim kendim olmayı
Kendimi bulmayı
Ölüme yürüyen mücahitler gibi
Kalabalığımla canhıraş savaşmayı
Kendinle tanışmayı düşlemek
İki oturup kelam etmek
Çocuk oyunları kadar masum
Aptallar kadar gülünç
Nasıl bir hayal-i hamdır bu
Bilinmez
Saklıdır gizlerde
Asla Çözülmez

PERÇEMİM TUTULDUĞUNDA

Uğur Ataş

Benim kanım ummadığım yerlere döküldü
Boşuna koştum
Çoktan silinmiştir o resim
Yenilmiştir bir dağ eteğinde süvarilerim
Saygı duyduğum onca mızrak
Bana bir onur bahşetmediler
Kibirlenmeyip yol sorsaydım zincirlere
Bitmişti bu tünel
Işığa bir insan düğümü atardım belki

Göründü ya şuraya çizdiğim çizgi
Şimdi her şey bana benzeyecek
Ben her şeye benzeyeceğim
Devinip durduğum yerden geçip gideceğim
Yersiz, evsiz, işaretsiz...
Çizdiğim
Ah çizdiğim (çizgim diyemem artık)
Kime emanetsin?

Kara kuşak dövüşürdü bir aralar zihnim
Hiç unutmadım ağzımın toprakla birleştiği yeri
Kalktığım da doğmak üzereydim
Meğer iştahlı kemirgenler girmiş düşüme
Zaferim orada yitmiş
Ben yenileceğime çoktan inanmışım
Boşuna koştum
Çoktan kurulmuştur o sofraya
Ezberimden çalınan nasların üzerine

Şahidim olurdu su
Sonuyla da gururumu yıkamamış olsaydım
Şimdi nasıl inanılır benim savaştığıma?
Şurada öldüğümle kalırım
Elimde işe yaramaz parlak bir gururla
Neyse ki yaşamak zorundayım
Çünkü bu uzayda
Yaşayan parçacıklar var hâlâ
Bir yerden beni çekiştirip duruyorlar
Bir yerde birleşeceğiz sağ kalırsak

Adını diyemediğim tanrıya seslenemem
Rezil olurum yanlış bir şey söylersem
Günahtan büyüktür rezil olmak
Çünkü gururumu yıkadım en son
Ve ben boşuna koştum
Çoktan unutmuştur beni bu savaş

TAHTA

Bir tahtası eksik olanların yeri